

Тя събрала разни подаръци и пари, които имала скжтани за черни дни и като започнала да раздава отъ коменданта, свършила съ най-долния заптия при затвора. Едва тогава тя била допусната да се види лично както съ сина си, така и съ другаритѣ му. Заптиитѣ и другитѣ затворници, които се трупали наоколо да видятъ, какъ една майка ще прегърне своя синъ, потъналъ въ кърви и приготвенъ за бесило, били очудени, като видѣли, че вмѣсто плачъ и сълзи, баба Тонка започнала да се подиграва както съ сина си, така и съ другаритѣ му бунтовници:

— Честито ви българско царство — казала тя на турски езикъ. Я кажете ми вие, кой отъ васъ щѣше да бжде български царъ, кой паша и пр., когато изгонѣхте турцитѣ?

После се обърнала къмъ сина си и го попитала, пиянъ ли е билъ, когато сж го излѣгали да трѣгне изъ тоя кривъ пѣтъ, защо не се е допиталъ до майка си по-напредъ, за да му кажела, че турското царство е благословено отъ Бога и че българитѣ сж осждени да бждатъ довѣка рая на османското царство. Разбира се, че по това време така трѣбвало да се говори. Присжтствуващитѣ тамъ турци извикали „машалла, бабо“ и потупали баба Тонка по гърба.

Отъ тоя день вратата на тъмницата били отворени за баба Тонка, която ходѣла всѣки день да носи ядене и дрехи не само на сина си и неговитѣ другари, но и на нѣколко още башъ бабаити турски затворници, отъ които твърде много зависѣло щастието или нещастieto на българскитѣ бунтовници въ затвора. Колкото за малкия и синъ Петъръ, лѣжа било, че го докарали живъ